

Cesta k vodě

Volná reakce na příspěvek BEZBARIÉROVÁ DOVOLENÁ – aneb ne vždy musí vozičkáři čelit architektonickým bariérám z pohledu paraplegika.

Stručný úvod

Od mého [prvního příspěvku](#) již uplynula nějaká doba. Byl to pokus o ukázkou toho, že všude kolem číhají na vozičkáře problémy, jež jsou pro chodící veřejnost neviditelné. Někdy větší, někdy banální, ale jsou tam. Ovšem i banální může být fatální.

Jelikož jsem začal poslední dobou docela hodně plavat, inspirovaly mě některé fotky z Mallorcy, abych trochu nastínil problém cesty k vodě.

Něco málo k pojmu „vozičkář“

Hned jako první se musím vypořádat s jedním zapeklitým pojmem. Ten pojem je „vozičkář“. Jeho zapeklitost spočívá v jeho šíři. Na vozíku mohou být lidé z různých příčin. Co zvládají jedni hravě, je pro druhé nepřekonatelný problém. Nebudu se pouštět do složitých medicínských klasifikací, to přenechám jiným. Částečně je rozličnost diagnóz už nakousnutá, já ji nakousnu ještě trochu více s přihlédnutím k funkčnosti těla.

Zkráceně jsou na jednom konci lidé, kteří mají funkční končetiny, ale např. z důvodů onemocnění kloubů používají vozík, přes amputáky, kteří mají funkční pahýly a celý zbytek těla, přes paraplegiky, kteří mají nefunkční nohy a částečně trup, až po těžké kvadruplegiky, kteří nemají funkční ani nohy, ani trup, ani ruce, ani úchop. Pak jsou tady ještě vrozené vady a mentální postižení, jejichž výsledek může být podobný něčemu z výše uvedeného, ale to už není vůbec moje parketa, takže ji jen zmiňuji a dále nerozvádím. Nebo ještě stručněji a drastičtěji: od těch, co se postaví na nohy a s pomocí udělají pár kroků, až po ty co s bídou pohnou hlavou.

Tak tímto máme problematický, teoretický a nezáživný úvod za sebou, rozepsal jsem se více, než jsem chtěl, ale potřeboval jsem rozebrat, jak různí jsou lidé, pohybující se z nějakého důvodu na vozíku a jaké jsou jejich pohybové možnosti.

Komentář k příspěvku „Bezbariérová dovolená ...“

Z hlediska posuzování se na to dívám svým pohledem, tj. optikou relativně zdatného paraplegika (cca Th4) se snahou o přihlédnutí k tomu, že spousta vozičkářů je na tom ještě mnohem hůře. Taky to posuzuji z hlediska, jestli mi úpravy umožňují, abych to zvládnul sám, neboť v tom je hlavní smysl bezbariérových úprav, umožnit samostatnou existenci. Dva zdatní průvodci, mě bez ohledu na úpravy vynesou do druhého patra, ale o tom úpravy nejsou, aby bylo nutno mít ještě zdatný doprovod.

Až na řídke výjimky, je každá úprava lepší než žádná, neboli jak se říká „Lepší než drátem do oka“. Na druhou stranu, když už se dělají, měly by být provedeny pořádně, v drtivé většině případů by to nebylo ani výrazně pracnější a dokonce ani dražší, jen u toho musí být **někdo, kdo ví, co dělá**.

Pojďme ke komentářům obrázků, co na nich vidím a co to pro mě znamená.

Sklony nájezdových ramp na [obrázku č.1 a 2](#). Sklon ramp na obrázku č. 1 se špatně posuzuje díky zkrácení, ale myslím si, že je větší, než je vhodné. Rampa č. 2 má bez ohledu na zkrácení poněkud větší sklon, který může být pro spoustu vozičkářů problematický. Neříkám, že nejde samostatně překonat, ale stačí se vybavit na pláž, pověsit si zezadu na vozík tašku (batoh) s pitím, dekou a ostatními věcmi na pláž, těžiště se posune dozadu a na

prudších rampách se vozík velice rád staví na zadní a hrozí převrácení směrem dozadu. Tohle je potřeba zažít. Kdo nevyzkoušel, neuvěří, co znamená pro jízdu po rampě mít v batohu dvě PET láhve s pitím. K ideálu by bylo potřeba, aby rampa byla cca o 1,5-2 m delší. Takže na kočárek dobré, pro vozík už tak moc ne.

[Zvedák na obrázku č. 4](#) vypadá funkčně, k bazénům se ještě vrátím později.

[Obrázky 3, 5, 6, 7, 8](#). Mají to tam moc pěkně upravené, samotnému se mi to na pohled líbí. Ale taky vidím všude dlažbu či jen seskládané placaté nebo lámané kameny tvořící ne moc rovný povrch. Opět super pro kočárek s foukanými kolečky, ale už méně pro vozík, který má přední kolečka tvrdá a velikosti větších koleček od bruslí. Kočárek je aspoň trochu odpružený, na rozdíl od drtivé většiny mechanických vozíků. Jde tu o fakt, který jsem zmiňoval již [v předchozím příspěvku](#), a to že drncání způsobuje často spasmy. To samé je chodník přes pláž k altánku. Osobně znám dost lidí, kterým by nejdříve slezly nohy ze stupačky a následně i z chodníku. Týká se to míšních poranění. Amputační a ti, co mají problémy s klouby, tento problém pravděpodobně mít nebudou, stejně jako ti, co budou na vozíku, který je určen spíše k tlačení než, že by byl aktivně ovládán uživatelem (vozíky s velkými foukanými předními kolečky).

K této části už mám, jen dvě malé připomínky:

- první je technického rázu, co se týče použitých termínů. Autor si plete [patník](#) a [obrubník](#). To se ale zaměřuje často a běžně, takže to bych prominul a z textu je jasné, jak to myslel.
- druhá výtká je horší, přestože všude potkávali hodně vozičkářů, kteří očividně neměli problémy, bohužel na fotkách není ani jeden.

[Série obrázků 8-10](#) většinou vyvolává u chodáků bouři nadšení, jak super to tam mají přizpůsobené. Z mého pohledu není nad čím plesat. Snad jediné, že bych tam chtěl piknikovat či popíjet koktejly s deštníčkem v záři zapadajícího slunce. Pokud by to bylo myšleno takto, tak je to ok. Pokud by mi to mělo pomoci s přístupem do vody, je mi toto řešení platné asi jako nízkopodlažní tramvaj na zastávce bez nástupního ostrůvku. Když už jsem u moře, chci si v něm taky zaplavat a ne jen v bazénu, v kterém jinak plavu většinu roku. Na volnou vodu se dostávám bohužel jen sporadicky, jelikož k tomu potřebuji několik lidí.

V čem tkví problém? Dostal jsem se po úzkém chodníku až pod přístřešek a jelikož nejsem až tak spastický, tak se mi nohy nerozjely jako šicí stroj a zůstaly na stupačkách. Svaly trupu se taky chovaly cestou mravně. Jenže tady chodník končí. Z fotek to není úplně jasně vidět, ale zřejmě ještě od přístřešku pokračuje kousek k vodě a... a končí. Tak jsem na konci, chodník se svažuje a končí. Že by i na Mallorce byli dělníci podobní lempli, jak u nás a nedotáhli to až do konce? Nebo je to vlivem odlivu? To asi ne, jelikož příliv a odliv na Mallorce je minimální cca 10-20 cm, ostatně jako v celém rybníku zvaném Středozemní moře. Na Kanárských ostrovech už je rozdíl hladin kolem dvou metrů a to může být při pomalu se svažujícím dnu klidně i 20 – 40 m pláže. A i kdyby to bylo vlivem odlivu, určitě to v době budování nebyl první odliv na Mallorce, takže to není omluva. Ale zpět k cestě do vody: sedím na vozíku 1,5 m od vody a co dál? Nastává několik možností.

- Nechat se svézt do písku a slézt na zem. Slézat ještě na chodníku se mi nejeví jako dobrý nápad, jednak je to z kopce, jednak ze dřeva sem tam mohou čouhat třísky a hřebíky, což by odnesly v lepším případě plavky, v horším nebohá zadnice, dlaň, stehno... Přesuny na zem z vozíku a ze země na vozík v pohodě zvládám, jenže i když to bravurně ovládám, nic to nemění na tom, že jsem stále na břehu jak vyvržený vorvaň. Odstrkat se v bořícím písku do hloubky aspoň 70 cm (a to není nic moc hloubka, příležitostně navštěvuji bazén, který má na jednom konci 85 cm a otáčení není nic moc, v podstatě klečím na dně a jen díky hladkosti dna nejsem odřený), kde mohu začít trochu plavat, je zážitek. Samozřejmě jde to, jenže to ještě neznamená, že to s nadšením budu dělat několikrát denně po celou dovolenou, třeba čtrnáct dní v kuse. Abych se vrátil k poznámce v blogu, cituji „*Samotný vstup do moře byl velice pozvolný a moře klidné, dno písčité a nehrozilo poranění se o kameny*“ A já k tomu dodávám: příliš pozvolně klesající dno je pro mě spíše průser než pomoc, pokud je hloubka 70 cm (kde jsem schopen začít plavat) až 10 m od břehu je pro mě mnohem náročnější ji dosáhnout, než když je ve vzdálenosti 3

m od břehu. Obvykle, když jdu plavat na volnou vodu, tak mě musí dva lidi odnést do patřičné hloubky. Navíc i kvůli tomu, že dno je většinou kamenité. Bohužel, jaký sklon má břeh, tak většinou postupuje i dno, aspoň u většiny přírodních nádrží. To je nepříjemné, jelikož v případě prudšího svahu se špatně dostává k vodě. V případě mírného pro změnu problém dostat se do hloubky.

- Další varianta je nechat se zatlačit s vozíkem až to vody a vysednout ve vodě. Když pomínu fakt, že mokrým pískem protlačit vozík tenkými koly, zatížený normálně rostlým 100kg chlapem není legrace, je tady ještě druhá stránka věci: provést výše popsané znamená poslat ložiska ve vozíku do věčných lovišť. Garantuji, že agresivní slaná a písčitá koupel jim neudělá dobře. Pokud to přece jen toužíme udělat, je potřeba k dovolené připočítat ještě 1500 – 2500 Kč na výměnu ložisek a vlastně rozborku a sborku celého vozíku, včetně vyčištění polstrování. Takže myslím, že tato varianta nepřipadá v úvahu, pokud na to člověk nemá speciálně vyhrazený vozík. To nemluvím o tom, že s elektrickým vozíkem to nepřipadá v úvahu vůbec. Nebo aspoň ne s běžným. Obecně se elektřina a slaná voda nemají v lásce.
- V rychlosti ještě opačný problém, cesta z vody. Opět, doplazím se na břeh. Na vozík se dostat umím, jenže než se mokrý k němu dostanu, jsem obalem pískem, jak řízek ve strouhance. Takže taky nic moc. Ideální budou opět dva lidi, co mě přesunou přímo z vody. Ani kdybych měl deku úplně na hranici vody a písku, nic to nepomůže, pořád zůstane problém, jak nemít deku plnou mokrého písku.
- Měl-li bych tam být soběstačný, potřeboval bych nějaké molo, nebo paraschody, popřípadě kombinaci obojího. To, co tam je, je pěkné na pohled, ale pro mě, z hlediska přístupu do vody, to žádnou pomoc nepředstavuje.

Než přejdu od té „zlé“ části k optimistické, krátce se zastavím u záchodů ([obrázky č.11 a 12](#)). Opět čtu, že všude byly, ale ptám se, na kolika z nich se byli podívat? Opět odkazuji na svůj předchozí příspěvek, kde je problematice wc věnováno dost prostoru. A protože vím, že to často není kdovíjak funkčně vyřešeno ani v zařízeních typu nemocnice, rehabilitační ústav, lázně, domov důchodců, mám oprávněně trochu obavy. Potěšující je aspoň fakt, že vyfotografované záchody jsou na první pohled zvenku mnohem lépe vyřešené než tento:

Doporučuji si prohlédnout i další lahůdky v článku Ing. Petra Šiky na vozickar.com

Krátké zamyšlení

Na tomto místě bych měl vyvrátit jednu myšlenku, která by možná mohla někoho podle tónu, jakým píše napadnout. V žádném případě nechci, aby příspěvek byl vnímán nějak útočně nebo agresivně vůči autorům komentovaného příspěvku. Jde jen o **pohled z druhé strany**, o pohled člověka, kterému by vyfotografované úpravy měly zjednodušit život, a ne vždy tomu tak je. Navíc soudím jen z fotek, které vidím, a tudíž komentuji, jen to co vidím. A to, co vidím, mi bohužel moc nepomůže. Možná toho viděli daleko více, jen to nemají vyfocené nebo jim nepřišlo důležité to do blogu vložit.

Vlastní zkušenosti hovoří jasně. Ani chodák, profesně pracující s vozíčkáři, často nedokáže vše domyslet do konce a něco mu unikne. Což pak chodák, který viděl vozíčkáře jen z rychlíku? Ten ví úplně .. Je to normální, běžné. Nelze to mít nikomu za zlé, ani já nebyl jiný. Prozřel jsem až po „mobilizaci“ (tím nemyslím, že bych nastoupil do armády, ale usednutí na vozík). Často jsem viděl nějaké řešení a říkal si: „je to fajn, konečně se pro ty lidi něco dělá...“ Jako příklad mohu uvést např. již zmiňované nízkopodlažní tramvaje a autobusy. Že bez dostatečně vysokého nástupního ostrůvku jsou k ničemu, jsem zjistil až posléze – na vozíku. A že takových zastávek je... A taky, že kde je taková zastávka tramvaje, není třeba taková zastávka autobusu, což značně komplikuje přestupy....ale to je zase jiná písnička.

Druhá jsou záchody. Viděl jsem záchod, zase jsem si řekl super. Nešel jsem se tam podívat a stejně bych netušil, co je tam špatně. Časem jsem zjistil, že většina je velmi špatně vyřešena, technický stav žalostný, některé vysloveně nebezpečné, některé slouží jako skladiště, protože vozíčkář se tam už delší dobu neobjevil, k jiným je problém sehnat klíč, někde mají klíč na vyžádání, ale osoba, která ví kde je není zrovna v práci... Navíc na některých poněkud vážne úklid, když se to „vlastně skoro nepoužívá“. Ale nic z toho chodák nezjistí.

Vím, že se tím opakuji, ale ne všichni četli, či budou číst můj [předchozí příspěvek](#), na který jsem již několikrát odkazoval, tak jsem tomu věnoval trochu místa.

Plážová přibližovadla

Touto kapitolou začíná ta „hodná“ část příspěvku, kde už nebudu jedovatě komentovat, ale nastiňovat, že každý problém má své řešení. Je věnována pomůckám, které usnadňují pohyb po pláži a přístup do vody. Nepopírám, leckterá z nich může klidně v Pollensa Park Spa hotelu parkovat, dokonce bych byl spíše překvapen, kdyby se tam nedalo něco podobného zapůjčit. Ale na fotkách nic podobného není a bez toho to tak jednoduché není.

Pro samotný pohyb po písčité pláži je vhodné mít vozík se širšími koly, který se neboří. I normální vozík můžete změnit v plážový křižník pouhou výměnou kol. Buďto výměnou kol za kola s pořádnými balóny, nebo dokonce za balony v dvojmontáži. Kola jsou montována na menší průměr ráfku, takže i s tlustým pláštěm je vnější průměr stejný jako v kombinaci standardní ráfek + tenký plášť. Geometrie posedu tedy zůstává víceméně zachována.

DELFI REHAB spol. s r. o. [kolo off-road 24 x 2.40"](#) a [kolo double-beach 24"](#)

V obou případech je nutno počítat s nárůstem hmotnosti vozíku, ale také s tím, že s těmito koly se už pravděpodobně nevlezete nejen do 70cm, ale i 80cm dveří (podle toho, jak máte široký vozík), a to už je dost limitující. Samozřejmě lze je přehodit někde poblíž pláže, ale už je to trochu komplikace. Pokud bydlíte poblíž, či často pláž navštěvuje a šířka není problém, proč ne, ale do letadla na dovolenou je asi nepotáhnete. Taký neřeší problém malých předních koleček u aktivních vozíků, takže jsou fajn, pokud vás někdo proveze po zadních.

Potřebujete se pohybovat sami? Je tady BeachBomber. Velká široká kola, ani přední se nezaboří. Prodloužený ráh k předním kolům zlepšuje stabilitu a usnadňuje zvedání se ze země zpět do sedla. Na delší samostatné popojíždění po pláži dobrý, ale na odpočinek ne. Jedině se z něj přesunout na deku.

BeachBomber

Do sucha i do vodičky

Nadpis je samozřejmě nadsázka. S každým vozíkem lze vjet do vody, otázka je za jakou cenu. Přiznávám, že i BeachBomber by mohl patřit do této kategorie. Ale zatímco Beachbomber bych si s jinými koly dovedl představit i mimo pláž, byť s horší manévrovatelností (ale lepší stabilitou) než běžný vozík, následující vozíky jsou vyloženě plážové speciály. Na rozdíl od běžného vozíku mají podstatně pohodlnější posed, masivní kola.

S tímto vozíkem se nemusíte bát, že zapadnete, masivní kola slouží zároveň jako plováky. Jediná nevýhoda je, že jste opět odkázáni na pomoc druhého, sami nedojedete nikam.

Do stejné kategorie patří i starý dobrý JOB. Nelekejte se, nejde o práci, ale o zkratku Joy On the Beach. JOB uvádím proto, že je na rozdíl od dříve uvedených víceméně exotických vozíků k vidění i na našich bazénech a akvaparcích. Podobným domácím produktem je [Ducky](#) od [Kury](#). Kromě transportu do vody je to i celkem pohodlné křeslo.

Neatech J.O.B

A na závěr této kapitoly ještě stručně zmíním dva zajímavé vozíky. První [Hippocampe](#), je z mého pohledu asi nejzajímavější, ze všech vozíků, jelikož umožňuje i samostatný pohyb po plážích, je nízký, dobře se z něj slézá a na něj vylézá z vody a posed v něm je docela pohodlný.

Druhý je [Mlok](#) od [Kury](#), ten je zároveň i praktické lehátko pro chvíle na souši. Dovedu si ho představit nejen na pláži u vody, ale klidně i na zahradě. Dodáván v praktickém cestovním balení. Složení je otázka několika minut.

Sám jsem to nezmínil, ale pokud to není jasné, rád bych zdůraznil, že vozíky typu JOB, Ducky, Hippocampe a Mlok ve vodě plavou. Je tudíž lehké je v hlubší vodě pod sebe vmáchnout a nasednout do nich. [Hippocampe v akci.](#)

Hippocampe

Mlok

Uvedená kapitola není žádný „kompletní přehled trhu“ jen příklady přístupu k řešení plážové mobility.

Na úplný závěr této kapitoly tu mám ještě ukázkou, jak taky může vypadat přístup do vody. Není sice tak romantický, jako ten z Mallorcy, ale aspoň vede až do vody.

A nyní se můžeme věnovat bazénům.

Bazény

Původně jsem chtěl bazény sfouknout třemi větami, ale za ten rok, co se snažím tento příspěvek dopsat, jsem zase nasbíral nějaké postřehy, takže bazénové zastavení bude o něco delší.

Cestu do bazénu mohou usnadnit zvedáky, paraschody, sjezdy nebo vhodné stavební řešení bazénu.

Do první skupiny patří všechny možné typy zvedáků, za všechny jen těchto pár příkladů.

Univerzální kolejnicové systémy – většinou v rehabilitačních ústavech a podobných zařízeních, umožňují v sedáku i transport pacienta, který by se např. na sedačce sám bezpečně neudržel. Většinou je to součást komplexní dodávky. Výhodou je, že lze v podstatě pokrýt celou plochu bazénu i místnosti. Na jedno zvednutí lze realizovat transport i mezi různými bazény, z bazénu vany, vířivky atd. Odpadá tak mezifáze přejezdu na vozíku. Tomu odpovídá i cena.

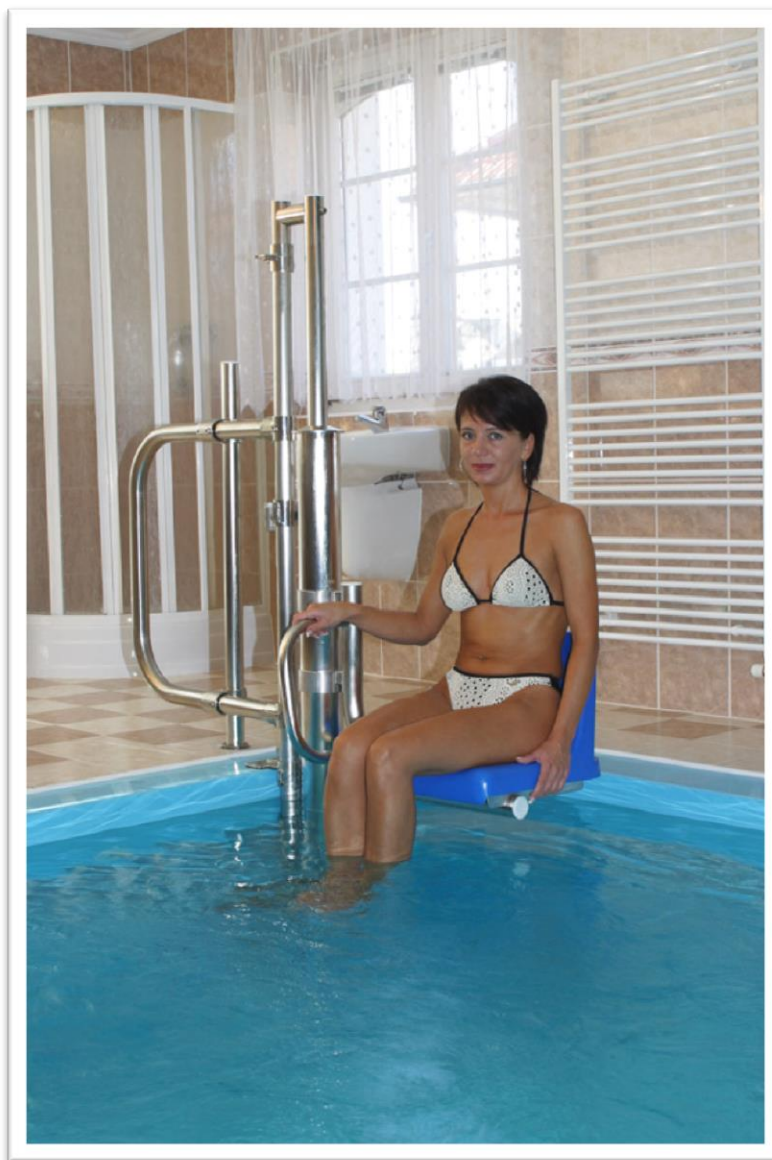

Příklad instalace, [stropní zvedací systém GH3](#), Nemocnice Třebíč, Altech s.r.o.

Zvedáky speciální bazénové.

Oba vybrané typy jsou mobilní, představují tak funkční řešení i pro bazény, které jsou primárně plavecké, jelikož neblokují dráhu.

Bazénový zvedák [Delfin](#). Výhodou je, že ke své činnosti nepotřebuje přívod elektrické energie. Ke své činnosti mu stačí tlak vody ve vodovodní síti. Odpadají tak problémy s elektrickou instalací ve vlhkém prostředí. Může být použit i v exteriérech. Jeho mobilita spočívá v tom, že je osazen v patici ve dně bazénu a dá se snadno vytáhnout a dát pryč nebo třeba přesunout jinam, stačí mít osazeno více patic na různých místech. Další výhodou je, že obsluhu zvládne samotný vozíčkář a není třeba další osoby k obsluze zvedáku. Video [Delfin v akci](#).

Bazénový zvedák [Delfin](#), Altech s.r.o

Druhý příklad - [Handi MOVE](#) - je zvedák, který je už skutečně mobilní, má kolečka, lze ho snadno převážet a rovněž není závislý na přívodu el. energie, jelikož je napájen z akumulátorů.

Pokud si lámete hlavu, jak to, že je to tak snadno převozné a přitom se to nepřevrátí, koukněte na [toto video](#).

Podobně jako předchozí zvedák potřebuje mít osazený v podlaze patky na čep vyjíždějící ze zvedáku do podlahy. Na druhou stranu je to malá daň za to, že jezdím a manipuluji s relativně lehkým zařízením.

V případě, že by to mělo fungovat bez čepu, musel by mít zvedák stabilní podvozek a značné protizávaží, aby se nepřevrhl při přesunu např. 100kg člověka.

Nevýhodou je, že k obsluze je zapotřebí druhé osoby.,

Podobně jako jsem zmiňoval při plavání v moři, je nutno mít i pro použití zvedáku nějakou minimální hloubku, která umožní se sedáku po přesunu vyplavat. Pro zajímavost výrobce zvedáku Delfin doporučuje minimální hloubku 1100 mm.

Další cesta do vody vede, tentokrát již pomocí vlastních sil, přes přizpůsobený vstup např. paraschody (pro znalé schody pro paraplegiky, pro neznalé skluzavka pro masochisty). Nástupní plošina je v úrovni sedáku vozíku, dole schody končí opět v přiměřené hloubce, ideálně kolem 1200 mm. Počet schodů závisí na překonávané výšce. Paraschody vyžadují jistou fyzickou zdatnost, ale na druhé straně, jako všechna podobně jednoduchá zařízení, nejsou ohroženy např. výpadky el. proudu, vody, tím, že někdo zapomněl dobít baterie atd. Díky jednoduchosti a odolnosti jsou vhodné i do exteriéru. V současnosti je najdeme už i v některých nově postavených aquaparcích.

A na samotný závěr ještě pár poznámek obecně k plaveckým bazénům, do kterých nevedou schody, rampy ani nemají nainstalovaný zvedák.

Pro vylézání z vody je ideální, když je hladina v úrovni s hranou bazénu. Vylézt z bazénu na předchozím obrázku (tj. bazén s hladinou 40 cm pod hranou bazénu) někde mimo paraschody, by byl pro naprostou většinu vozíčkářů neřešitelný problém.

Otázkou je, jestli je vhodné, aby byla tato hrana zároveň v úrovni okolní podlahy. Pokud bude vyvýšena nad okolní podlahu, brání zároveň nechtěnému sjetí vozíku do bazénu. Pokud je hrana v úrovni s podlahou i hladinou usnadňuje použití již zmiňovaného [JOBu k transportu do vody](#).

Jisté usnadnění poskytují bazény, které jsou vyvýšeny pod startovními bloky (viz následující obrázek) Přesun do vody se rozdělí na dvě až tři fáze.

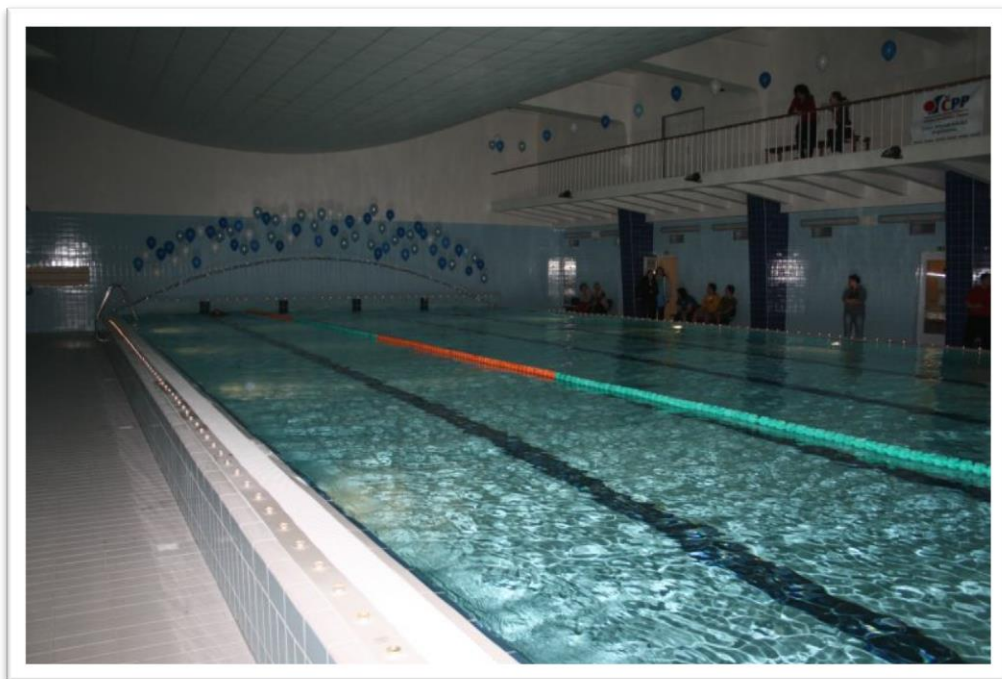
- Přesun z vozíku na zvýšený okraj bazénu pod startovními bloky
- Přesun na boční okraj bazénu, který je v úrovni hladiny.
- Přesun do vody
- Krok dvě je možno přeskočit a přesunout se do vody rovnou ze zvýšeného okraje

Dnešní doba nerezová však u nově vzniklých bazénů tuto výhodu často potlačuje.

Zajímavě, jednoduše a funkčně je vyřešen např. bazén RÚ Kladruby. Okraje bazénu jsou vyvýšeny zhruba na úroveň sedáku vozíku a hladina je v úrovni okraje. Stačí si jen přesednout a přehodit nohy do vody.

Jak je vidět, možností, jak se dostat do vody je spousta, Pokud vám někdo tvrdí, že to nejde, pravděpodobně pouze nechce, aby to šlo. Důvod bývá, ten nejběžnější, lidská lenost. Problém je mnohdy ještě v jiné věci. Autoři, projektanti, provozovatelé...třeba při návrhu/provozu na tento problém myslí, zvedák či jinou pomůcku zajistí, jenže tím se tak vyčerpají, že pak se stane, že samotná cesta do vody je sice zajištěna, ale už není návazná bezbariérovost (sprcha, wc, v šatně je schod atd.)

Ale problémy jsou od toho, aby se překonávaly, tak honem vypnout počítač a šup na bazén.

A obvyklá věta na závěr: V případě jakýkoliv otázek, rad nebo připomínek kontaktujte tým Rehabilis.